

De quan Hitler
va robar el conill rosa

Judith Kerr

**De quan Hitler
va robar el conill rosa**

Traducció de Marta Bes Oliva

Barcelona

Títol original: *When Hitler Stole Pink Rabbit*

Del text i les il·lustracions: copyright © Kerr-Kneale
Productions Ltd 171

De la nota de l'autora: copyright © Judith Kerr 2008

Primera edició a L'Altra Tribu: maig del 2022

© de la traducció: Marta Bes Oliva, 1988, revisada 2022

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: Tal Altra

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.750-2022

ISBN: 978-84-124382-7-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

*Als meus pares,
Julia i Alfred Kerr*

Capítol u

L'Anna anava cap a casa tornant de l'escola amb l'Elsbeth, una nena de la seva classe. Aquell hivern a Berlín havia caigut molta neu. I, com que no s'havia fos, els escombriaires l'havien arraconada a la vorera; es va quedar allà setmanes i setmanes, amuntegada i trista, i es va anar tornant de color gris. Ara, al febrer, la neu s'havia mig fos i hi havia bassals pertot arreu. L'Anna i l'Elsbeth els saltaven amb les seves botes de cordons.

Totes dues duïen abric gruixut i gorra de llana, que els feia escalfor a les orelles, i l'Anna a més a més duïa bufanda. Tenia nou anys, però no era gaire alta per la seva edat i les puntes de la bufanda gairebé li arribaven als genolls. També li tapava la boca i el nas, de manera que només se li veïen els ulls verds i un floc de cabells negres. Havia anat de pressa perquè volia comprar llapis

a la papereria i gairebé era hora de dinar. Però ara li costava tant respirar que va estar contenta que l'Elsbeth s'aturés a mirar un gran cartell de color vermell.

—Un altre retrat d'aquell senyor —va dir l'Elsbeth—. Ahir la meva germana en va veure un i es va pensar que era Charlie Chaplin.

L'Anna va observar aquells ulls de mirada fixa i aquella expressió severa.

—No s'assembla gens ni mica a Charlie Chaplin —va dir—, només pel bigoti.

Van llegir dificultosament el nom que hi havia escrit sota la fotografia:

Adolf Hitler.

—Vol que tothom el voti a les eleccions i aleshores farà desaparèixer els jueus —va dir l'Elsbeth—. Creus que farà desaparèixer la Rachel Lowenstein?

—Ningú no pot fer desaparèixer la Rachel Lowenstein —va dir l'Anna—. És líder de la classe. Potser em farà desaparèixer a mi. Jo també soc jueva.

—Que no!

—Sí! El meu pare ens va estar parlant sobre això just la setmana passada. Va dir que érem jueus i que, passés el que passés, el meu germà i jo no ho havíem d'oblidar.

—Però si els diumenges no aneu a una església especial, com la Rachel Lowenstein!

—És que no som religiosos. No anem a missa.

—M'agradaria que el meu pare no fos tan religiós —va dir l'Elsbeth—. Hi hem d'anar cada diumenge, i

quan estic asseguda m'agafa rampa. —Va mirar-se l'Anna, encuriosida—. Em pensava que els jueus tenien el nas corbat, però tu el tens normal. El teu germà té el nas corbat?

—No —va dir l'Anna—. L'única persona de casa que té el nas corbat és la Bertha, la minyona, i si se li ha tornat així és perquè se'l va trencar en caure d'un tramvia.

L'Elsbeth se sentia molesta.

—Doncs aleshores —va dir—, si teniu el mateix aspecte que tothom i no aneu a una església especial, com sabeu que sou jueus? Com podeu estar-ne segurs?

Es va fer un silenci.

—Suposo... —va dir l'Anna—, suposo que perquè la meva mare i el meu pare són jueus i suposo que les seves mares i els seus pares també ho eren. Mai no hi havia pensat fins que el papa va començar a parlar-ne la setmana passada.

—Doncs ho trobo absurd! —va dir l'Elsbeth—. És absurd, tot això d'Adolf Hitler i de la gent que és jueva i tot! —Va arrencar a córrer i l'Anna la va seguir.

No es van aturar fins a arribar a la papereria. Hi havia algú que parlava amb l'home del taulell. A l'Anna li va caure l'ànima als peus en reconèixer Fräulein Lambeck, que vivia allà a la vora. Fräulein Lambeck feia cara de be i deia: «Mals temps! Mals temps!». Cada vegada que deia «mals temps» feia que no amb el cap, i les arracades se li balancejaven.

L'home de la papereria va dir: